

HA KÖLTŐ VAGY

*Ha költő vagy, ne turkálj a szemétdombon!
Ne légy, ne légy a szemétdomb bajnoka!
Mind szennyes az, mind fürdik a mocsokban,
Mit ott találsz: ha gyöngy, ha korona.
Légy hófehér kócsag, mely fönn repül,
Tollára tündöklő nap csókja hull –
S az emberek csodálják, amikor
Fejük fölött ragyogva elvonul.*

*Ha költő vagy: kerüld el a mocsárt!
Ne légy a sárba gázoló szekér,
Mely a járó-kelőre csak sarat hány,
Maga is csak sár, mire hazaér.
Légy a magasság Göncöl-szekere
Bedübörögve végtelen terét...
Robogj az ég ezüst, arany mezőin
Csillagokat hullatva szerteszét!*

*Ha költő vagy: ne tépd, ne tépd le a nő
Becsületének tiszta liljomát!
Harmatba' mosdott kézzel fonj fejére
Arany sugárból tündérkoronát!
Az Isten legmagasztos' b alkotása:
Dicsfény a nő a férfi homlokán;
Szent, amikor ringatja kisededét
S altatja dallal, mint a csalogány.*

*Ha költő vagy: oldd meg sarudat a
Családi tűzhely küszöbe előtt!
Mert templom az, ahol le kell borulnod:
Oltár fogadja ott az érkezőt.
Ne fertőztesd meg a csapszék lehelével
Szívek mélyén megszentelt lángjait:
Mennybe törő tűzében hadd lobogjon
A szeretet, a boldogság, a hit!*

*Ha költő vagy: becsüld meg önmagad!
Légy, mint a napsugár, szeplőtelen!
Melynek nyomán, az árokparton is
Csak illatos, tarka virág terem.
A szép, a jó virágos bölcséjébe
Szálljon lelkedből minden gondolat...
Isten daloljon lantod húrjain,
Ha Isten adta zengő lantodat!*